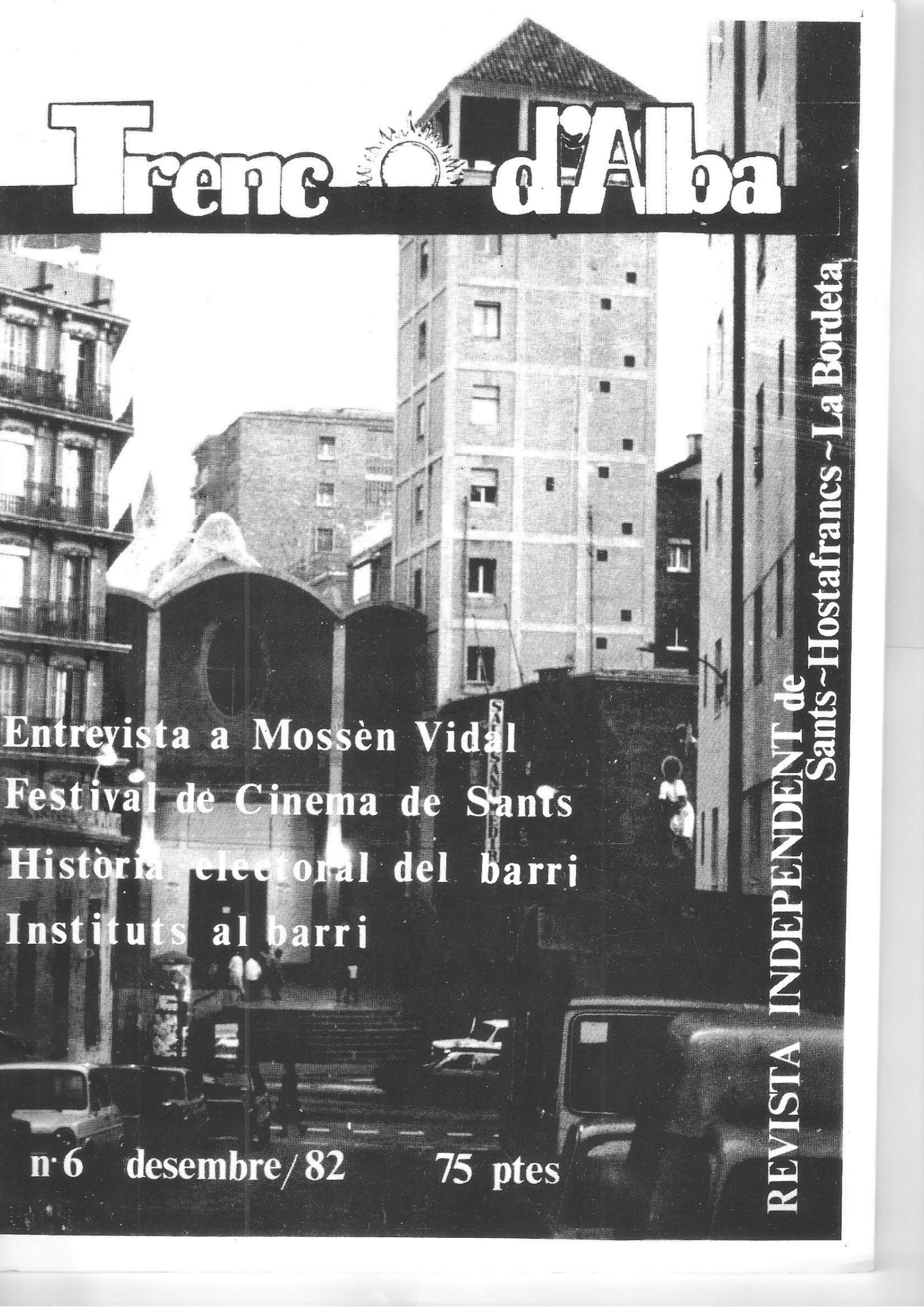

Trenc d'Alba

Entrevista a Mossèn Vidal
Festival de Cinema de Sants
Història electoral del barri
Instituts al barri

n. 6 desembre/82

75 ptes

REVISTA INDEPENDENT de
Sants ~ Hostafrancs ~ La Bordeta

Papeleria **SOLER**

FOTOCOPIAS

COPIAS de PLANCS

TRABAJS de IMPRENTA

OFFSET

Santa Catalina, 19 Tel. 339 76 75 BARCELONA-14

FORMULAS
MAGISTRALES
ANALISIS
OXIGENO
ORTOPEDIA
GRUPOS SANGUINEOS

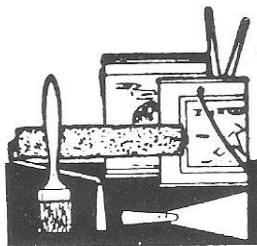
**FARMACIA
CENTRO
DE
ESPECIFICOS**

AVENIDA MADRID, 222
VALLESPÍ, 103
(PLAZA DEL CENTRO)
TEL. 339 63 32
BARCELONA-14

**A. SALTÓ
VALLES**

ANDRES

*el pintor
de Saltó*

Andrés Giménez Martín

D.N.I. 36.870.330

PINTOR - DECORADOR

San Juan, 25 - Teléfono 662 06 01
G A V A (Barcelona)

AYMERICH

Fundada en 1920

PIANOS

ORGANOS ELECTRONICOS

INSTRUMENTOS MUSICALES

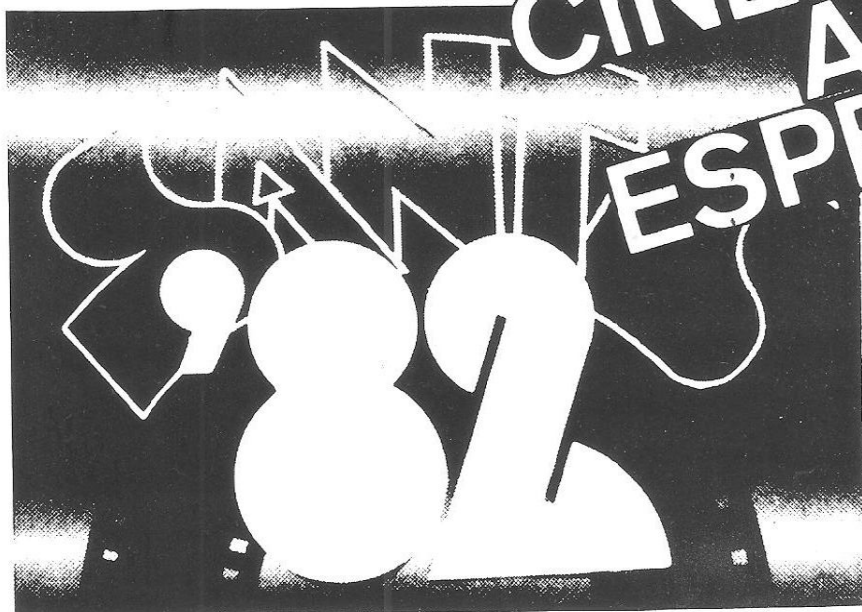

Talleres y exposición: Olzinellas, 57 - Tel. 421 35 50

Vè Festival de Cinema

Des del 19 al 26 de novembre

**CINEMA:
ART I
ESPECTACLE**

**ARTUR MORENO
HOMENATGE
EXPOSICIÓ**

EDITORIAL

La tasca del periodista no és senzilla: cal dir en poc espai moltes coses i dir-les bé. I avui això ens resulta més complicat que mai. Com es pot redactar un editorial coherent i clar quan l'ambient que respirem a la revista és més que contradictori?

Estem contents, sí. Contents d'aquest número 6. Ja som a la maduresa gairebé. Però arribarem a vells? I és que estem contents i desenganyats alhora. Surt al carrer el nostre, potser, millor número i en canvi l'ambient que en volta la revista es deteriora dia a dia. On són aquells que reclamaven als quatre vents una revista independent pel barri? I per què tanta prudència econòmica per part de la gent o entitats que podrien, sí, podrien donar-nos un cop de mà? Amb tanta por no podem treballar i molts dels iniciadors de "Trenc d'Alba" parlen, ja, d'una prudent retirada.

El nº 6 el teniu a les vostres mans. Si us agrada el projecte no us el mireu des de fora. Us esperem per la via que sigui al carrer Riego 28, Barcelona-14. Telf. 325.12.65.

Amics lectors, la realitat és dura i moltes coses no són tan bufones com semblen. I pensar que som l'única revista indepent i unitària del barri!

En el mes de març, una revista clarejà el panorama periodístic i participatiu d'aquest barri. I per això sortirem a "Trenc d'Alba". Ara sembla que el sol perd claror perquè s'apropa la nit... però qualsevol nit pot sortir el sol.

TOTS

DIRECTOR

Alfred Picó.

CONSELL DE REDACCIO

Josep Martínez.

Manel Gómez.

Mercè Rovira.

Eduard Castaño.

REDACTORS

Jordi Teixidó.

Sergi Doria.

Aleix Ferrater.

David Stardust.

COL.LABORADORS

Toni Ventura.

Guzmán Alvarez.

Josep Ribas.

Jordi Bonany.

Rosa M. Picó.

Joana Rodríguez.

i Mentxu i Pepi.

DIBUIX

Mario Sánchez.

CORRECCIONS

Josep Illa.

SUMARI

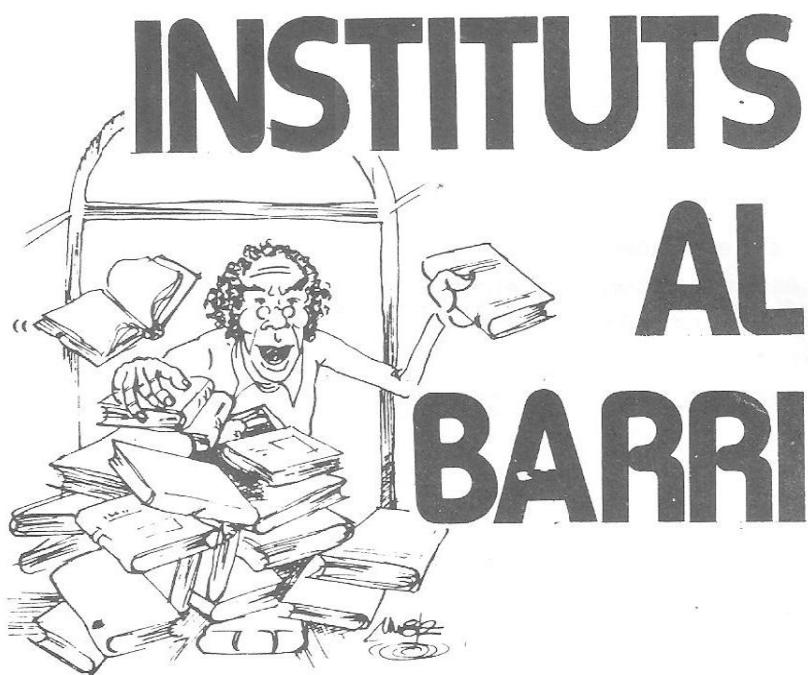
- 4.5 - Instituts al barri.
- 6.7 - Notícies.
- 8 - Còmic.
- 9.10.11 - Història electoral.
- 12 - Cartes.
- 13 - Col.laboració.
- 14.15 - Entrevista amb Mossèn Vidal.
- 16.17 - Creació a les escoles.
- 18.19 - Los Trabajos y los días. Una mica de tot.
- 20.21 - Festival de Cinema.
- 22 - Entrevista amb Santi Vendrell.
- 23 - Rock'n Show.
- 24 - Còmic.
- 25 - Secció sense nom.
- 26 - Activitats.
- 27 - Pasapograma.

Redacció: Riego, 28
Telèfon 325 12 65

Imprés en Ibars
c/ Sepúlveda, 171

Dipòsit legal:
B-9486-82

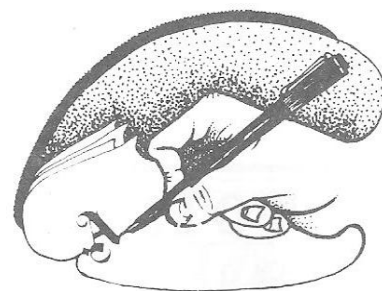
TRENC D'ALBA no es fa necessàriament solidari de les opinions expressades pels seus col.laboradors.

Parlem amb Anna Busquets, directora de l'institut de batxillerat Emperador Carles, i Pere Casanelles, secretari del mateix institut i cap del seminari de llengua i literatura catalana. La seva imatge trenca amb la idea clàssica que es té d'un càrrec directiu d'un institut d'ensenyament superior; joves, dinàmics, interessats pel barri i lliurats enterament a la seva feina.

L'edifici de l'Emperador Carles té vint anys; durant cinc anys va ser ocupat per l'Ausiàs March, mentre li construïen un nou local a la zona de Pedralbes, ja que havia hagut de marxar de l'anterior al carrer Muntaner. L'any 1967 va ser inaugurat l'institut amb el nom d'Emperador Carles i el seu fundador fou el Sr. Florit, que durant molt de temps en va ser el director. Després el succeïren el Sr. Vayà, en Miguel Muñoz, en Suárez Llanos, la Sra. Marta Soler, en Jordi Nogués i, ara, l'Anna Busquets.

A l'institut hi ha mil cinc-cents alumnes: vuit-cents freqüenten els cursos diürns i set-cents els nocturns. El nombre de professors és adequat als alumnes que hi ha i —excepte algun professor que dona una o dues hores més— tothom compleix l'horari normal.

—Com està, d'instituts, el barri?

—A la zona més densament poblada del barri hi ha tres instituts que són: el nostre, el de Sants-Les Corts a l'edifici de la Maternitat i un de recent creació a la zona d'Hostafrancs, de poca capacitat perquè encara no tenen edifici, i estan en un local que els han deixat. Dintre de la zona de matriculació que ens correspon hi ha l'Ausiàs March i el Boscan, allà dalt de tot (Pedralbes), i el de Can Tunis a la Zona Franca. La zona de matriculació —el lloc on han de viure els alumnes— va des de la muntanya (gairebé les Planes) fins a la Zona Franca (el mar), i des de l'Hospitalet fins al carrer Urgell i tota l'esquerra de l'Eixample.

—Heu comptat quanta gent no pot entrar a l'institut?

—És impossible de saber. Podem comptabilitzar la gent que ha sol·licitat plaça amb papers, per escrit,

Hem volgut saber com estava l'ensenyament en català dins de l'institut; en aquest aspecte ha sortit una ordre per la qual s'ha de fer, com a mínim, una classe en català a més de la de català i, com a mínim, una classe en castellà a més de la de castellà. Ara hi ha llibres de text en català, i encara que només són de primer de B.U.P. els ha agafat força gent i aquells que tenen dificultat en l'estudi en català poden agafar la versió castellana que és exactament igual. L'Anna Busquets ens diu: "Fer les classes en català representa per a alguns de nosaltres un esforç gran; no és el mateix parlar col·loquialment que explicar un tema. Els que no hem tingut una formació sòlida en català, vull dir que hem estat autodidactes... ara et fa una mica de cosa escriure a la pissarra perquè penses que els nens que tens al davant en saben més que tu. Si és una paraula, molt bé, però ara imagina't una definició... Em fa por posar-me de peus a la galleda".

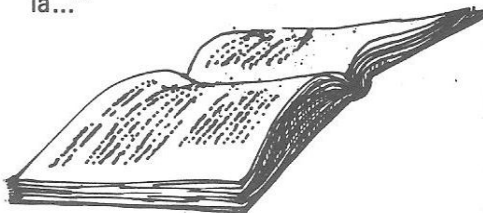
però també hauríem de tenir present la gent que constantment truca per preguntar si queden places lliures. Vam tenir 446 pre-inscripcions primer de B.U.P. i n'hi ha 240. Tots aquells que no podien matricular-se a l'institut Pere Coromines (el d'Hostafrancs) passaven a l'Emperador o al de Sants-Les Corts; si en aquests llocs no era possible matricular-los passaven a l'Ausiàs o al Boscan i si no es podia ni allà, anaven a Can Tunis.

—Hi ha nens sense institut, però també hi ha mestres sense feina; per què?

—Això és cert. L'any '78-'79 es van crear a Barcelona vint instituts. Creats. Ara això no vol dir que tinguessin edifici. El que falta són locals; hi havia instituts que funcionaven amb locals deixats... El problema és la manca de centres.

En Pere Canelles ens diu: "Bé, jo crec que estem en una fase d'introducció del català a l'institut i em sembla molt positiva aquesta ordre. Mentre només s'ensenyava el català com a assignatura, però les altres matèries es fan en castellà, l'alumne té la consciència que està fent com si fes grec o com si fos llatí. Quant als alumnes, ho comentàvem aquest migdia amb un ex-professor de la casa, es nota que cada any milloren el seu nivell de català. A cada curs arriben una mica més ben preparats i cada any hi ha més gent que, com a assignatura optativa de C.O.U., agafa Literatura Catalana. És clar que també trobem casos minoritaris de nou vinguts que no van fer català. Per exemple ara hi ha una noia que l'any passat i l'altre va fer Formació Professional de 2n. grau i no va fer català. Tot i així, el seu expedient suposo que portarà: 'catalán: aprobado'. La catalanització general de l'institut jo veig que és una cosa molt difícil de fer. La secretaria, en aquests moments en què jo sóc el secretari, fa bastants coses en català..."

Volem saber com veuen l'ensenyament de bàsica i el batxillerat, ells que n'estan a dins. De les seves paraules arribem a la conclusió que l'escola estatal de bàsica és pitjor que la privada, encara que hi ha excepcions d'escoles públiques bones i escoles privades no tan bones. "Al batxillerat hi ha més punts per a l'escola pública. Algunes escoles privades preparen millor els alumnes, però també n'hi ha moltes que el preparen pitjor. A més, és positiu que es vagi a un institut públic i es tingui una mica més de llibertat."

Hauríem volgut quedar-nos més estona i parlar de més coses, però l'Anna Busquets té una reunió i hem d'acabar la xerrada. Ara hem de recollir les coses... Potser un altre dia hi tornarem.

Eduard i Mercè

NOTÍCIES

CENTRE CÍVIC A HOSTAFRANCS

Al carrer del Rector Triadó, número 53, ja podem gaudir d'un altre centre cívic. Es tracta d'un gran local que permetrà de resoldre molts problemes socials del barri d'Hostafrancs, i que disposa dels següents espais: un cafè, una sala de billar, una altra de descans, una per estar-hi, tres sales per a reunions, tallers, una sala d'assaig i un petit teatre amb capacitat per a 350 persones. Hostafrancs, a veure si el fas viure.

OBRES AL MERCAT

Una altra d'Hostafrancs; es tracta del seu mercat i les obres d'acondicionament que s'hi estan fent a la vora d'una de les entrades pel carrer d'Hostafrancs. O sigui que ja ho sabeu, si entreu per aquesta porta compte de no caure. Ah, i una altra detall: el dia de la "Hispanidad" —el 12 d'octubre, festiu aquest any— també s'hi treballava, els obrers eh?, els botiguers no.

ELS FORATS DE L'ESPANYA

No, no es tracta de fer referència als sots de l'Estat espanyol; tampoc no farem esment dels uixos de l'infern i les calderes d'en Banyeta i els seus en versió espanyola, no. Parlem d'una cosa molt seriosa i dolorosa per a tots: suposo que ja us haureu assabentat que no fa gaire un marrec estigué atrapat en un sot de l'Espanya Industrial durant sis (SIS) hores sense que el poguessin treure. És increïble i indignant! Sort que el nen no sofrí ferides importants, però noi! A veure què passa amb la seguretat de l'Espanya Industrial.

DELINQUÈNCIA AL BARRI

El propassat 8 d'octubre, a les 6 del matí, a la cruïlla dels carrers Comtes de Bell-lloc i Robrenyo, l'Adela fou desposseïda de la seva bossa i una cadena de coll, quan es dirigia a treballar, per uns brivalls de catorze o quinze anys.

No fa molt l'Assumpció fou objecte d'un assalt semblant, al carrer Vallespir entre Violant d'Hongria i Avgda. Madrid. Se sap que no són les primeres víctimes d'una suposada banda.

La "ruleta russa" però amb cotxes. Quantes possibilitats hi ha de sobreviure? Proveu sort!

al carrer

PETANCA A CAN MANTEGA

El 12 d'octubre tingué lloc als jardins de la plaça de Can Mantega el primer Festival de Petanca d'aquella zona. La festa tingué una gran animació popular i una gran participació, concretament foren vint equips els que hi participaren. No creiem que sigui gaire noticable remarcar el nom dels guanyadors (sense menysprear-los) en un festival que tenia com a objectiu potenciar l'esport de la petanca; un esport que puja dia a dia, un esport practicat cada vegada més a les nostres places, un esport molt practicat pels avis i, encara que sembli una contradicció, un esport amb un gran futur. L'important (aquí més que mai) era participar, i així es féu.

Els tres responsables de l'organització i ànimes de la petanca a Can Mantega, en Ricard Masdeu, en Jeroni Blanco i l'Eduard Navarro, participants clar, s'ho apanyaren molt bé per aconseguir que tots els participants tinguessin un premi (copa, placa, el que fos) i sobretot per aconseguir crear una autèntica afecció per la petanca. Segons ens digueren ells mateixos només fa mig any que es practica aquest esport a Can Mantega, i evidentment l'esforç que han fet i la tasca realitzada es pot considerar de molt positiva. També ens manifestaren el seu desig de poder repetir, en un període de temps no massa llunyà, un segon Festival de Petanca. Nosaltres estem convençuts que ho aconseguiran, ja que el més important, les ganes, no els falten.

La redacció de Trenc d'Alba us obre les portes pel que vulgueu, i ara, enhorabona, endavant i punteria!

CAVALLETS SENSE PARAR

Suposo que tots els veïns d'Hos-tafrancs ja coneixeran aquesta notícia molt especialment, ja que es tracta de remarcar que durant gairebé un mes a la cruïlla dels carrers Vilardell i de l'Àguila ha estat instal·lat una parada de dos cavallets, que han fet les delícies dels més petits des de dalt dels cavalls i dels més grans veient els seus marrecs. La parada durà des de la Mercè fins al propassat 18 d'octubre.

MÉS SOBRE LES COTXERES

Estem de bones aquest mes, i ara li toca el torn a les Cotxeres (resulta difícil fer una revista per Sants sense parlar de les Cotxeres). Us informem que el proper 17 de novembre s'inauguraran les obres ja realitzades en la seva primera fase als esmentats garatges; obres que, un cop enllestides, permetran de recuperar pel barri un important i tradicional espai en servei dels seus ciutadans.

Aleix Ferrater

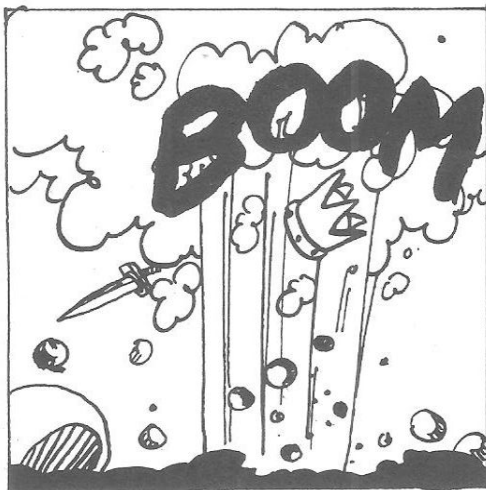
Els francesos tenen fama de jugadors de petanca, però no tenen l'exclusiva.

El joc de la petanca és un esport força interessant per a la gent que no li agrada córrer darrera una pilota.

EL OGRO

By GUZMAN⁸²

ELS RESULTATS ELECTORALS AL DISTRICTE (1976/1980)

La nostra democràcia és jove, però, malgrat això, en pocs anys hem estat cridats a votar en nombroses ocasions. Fa ara sis anys s'iniciava el procés de normalització amb el referèndum de la Reforma Política. Pocs mesos després, el nostre país coneixia les primeres eleccions democràtiques des de l'any 1936. Posteriorment arribaria una altra elecció general, una municipal i la del Parlament de Catalunya, sense oblidar els dos referèndums: el de la Constitució i el de l'Estatut. Quin comportament electoral ha tingut el nostre districte de Sants, Hostafrancs i la Bordeta en aquests anys democràtics? Pensem que és un bon moment per fer memòria.

Fent un repàs del comportament electoral del nostre barri, d'aquest districte VII de Sants, Hostafrancs i la Bordeta, crida d'entrada l'atenció l'alt grau de participació que hi ha hagut en totes les consultes electorals. Podríem dir que el districte VII ha estat un dels districtes de Barcelona que més ha votat i que per tant menys grau d'abstenció registra. En les primeres eleccions generals, les del '77, la participació fou d'un 78,3 per cent, molt alta en comparació a la resta de districtes de la ciutat. Després, com a fenomen general, a Barcelona, Catalunya i a la resta de l'estat, l'abstenció pujà cada vegada més. Però, tot i així, els percentatges del barri romanen força destacats en participació, per damunt de la mitjana general. A les eleccions generals del '79, el districte participà amb un 66,2 per cent, a les municipals amb un 55,7 per cent —la més baixa de totes les consultes fetes fins ara— i en les eleccions al Parlament de Catalunya s'assoleix una participació del 60,4 per cent.

Pel que fa als referèndums, l'estabilitat és la norma predominant. Així, en el de la Reforma Política, la participació arriba al 63,5 per cent, en el de la Constitució puja fins al 66,9 per cent, i en el de l'Estatut el grau de participació fou del 62,5 per cent, que, tot i ésser una mica més baix, és el segon percentatge de tots els districtes de Barcelona.

1977-1979: L'ESQUERRA ES DESMARCA

Què passa al districte pel que fa a partits i forces polítiques? La pregunta té una ràpida resposta. Sants, Hostafrancs i la Bordeta es converteixen aviat en un districte de clara tendència esquerrana. A les eleccions de l'any 1977 la coalició electoral "Socialistes de Catalunya" (PSC-PSOE), que encara no era

partit, assoleix una clara victòria. Obté 21.813 vots, és a dir, un 30,4 per cent dels vots. En segon lloc, bastant enrera, ens trobem el partit de centre, la UCD, amb 12.386 vots i el 17,3 per cent. En tercer lloc es classificaren els comunistes del PSUC amb 12.005 vots i el 16,7 per

cent i en quart lloc el Pacte Democràtic per Catalunya, format per Convergència Democràtica de Puig, l'Esquerra Democràtica de Trias Fargas, i el PSC(r), de Verde Aldea. El Pacte obtingué 10.660 vots, és a dir el 14,8 per cent. D'altres forces importants quedaven molt més enrera: l'Esquerra Republicana, que es presentava com a "Esquerra de Catalunya" en coalició amb el Partit del Treball, no arribava als 6.000 vots —5.904—; el partit de Cañellas, Unió Democràtica, en coalició amb el Centre Català, obtenia 2.763 vots; o la mateixa Alianza Popular que en aquella elecció obtingué al barri 1.974 vots (xifra encara prou alta pel que veurem més endavant).

• • •

Dos anys després, l'1 de març del 1979, arriben les segones eleccions generals després de la guerra. Què passa al barri en aquelles eleccions? Senzillament que no hi ha cap sorpresa i els resultats són molt semblants als de l'any '77. Els socialistes, que ja s'han unit en el Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC-PSOE), tornen a ser els guanyadors. Obtenen 19.930 vots i un 28,3 per cent. Els segons són, de nou, els centristes —ara sí són "Centristes de Catalunya"— que obtenen 12.219 vots i un 17,3 per cent. Recordem que cada vegada hi ha més abstenció i que encara que els percentatges resten iguals, els vots són menys. En tercer lloc, i com a única sorpresa, l'alça de la coalició Convergència i Unió (que aglutina CDC i la UDC, ja sense Cañellas que milita als Centristes). El partit de Pujol puja dos punts i arriba als 11.662 vots. En quart lloc es manté el PSUC amb 11.293 vots i un 16 per cent. Les altres forces polítiques no varien gaire. Coalició Democràtica (la nova Alianza Popular) puja del 2,7 al 3,8 per cent i ERC baixa del 8,2 al 6,7 per cent.

I després de les generals, les municipals. Només amb un mes de diferència. El país viu en un clima de bogeria electoral. Quins canvis es podien produir en un mes? es preguntava el ciutadà. Doncs hi hagué canvis, i forts. El districte de Sants, Hostafrancs i la Bordeta es convertí, amb les eleccions municipals, en un dels més esquerrans de Barcelona. Entre socialistes i comunistes s'arribà al 56 per cent, sense comptar forces no parlamentàries. Els socialistes incrementaven el seu percentatge d'una manera claríssima. Del 28,3 per cent que acabaven d'obtenir feia un mes, passaren al 36 per cent. Per tercera vegada consecutiva guanyen al barri. I la sorpresa arribà, també, al segon lloc. El PSUC, amb un 20,4 per cent i 12.202 vots, es convertia en la segona força del districte. En tercer lloc es classificà CiU que incrementava de nou el percentatge. És curiós observar com Convergència i Unió anava pujant elecció rera elecció.

CiU assolí el 19,4 per cent i 10.988 vots. En quart lloc, com a grans derrotats, els centristes. Del 17,3 per cent de feia just un mes havien passat al 13. Obtingueren 7.758 vots, el resultat més pobre fins aquells moments. Per l'estabilitat demostrada per altres partits semblants ideològicament a Centristes sembla prou evident que molts simpatitzants de la UCD al barri formaren part important de l'abstenció. Pel que fa a ERC i Coalició Democràtica s'observen petites variacions respecte a les darreres eleccions. Coalició Democràtica obté el resultat més baix fins al moment amb un 1,6 per cent i 1.012 vots. ERC, per la seva part, puja un xic el percentatge, del 6,7 passa al 7,1 per cent i obté 4.257 vots.

1980: EL BARRI TAMBÉ DÓNA LA VICTÒRIA A CONVERGÈNCIA

I arribem a les eleccions al Parlament de Catalunya. La data: el 20 de març de l'any 1980. Els nostres veïns, malgrat el "tour de force" electoral dels darrers anys, responen bé a la convocatòria. Mentre a Barcelona-ciutat l'índex d'abstenció era del 42 per cent, al barri l'abstenció resta en un 39,6 per cent. I la gran sorpresa esclata: per primera vegada en una consulta electoral, el nostre barri no dóna el primer lloc als socialistes. El gran guanyador a Sants, Hostafrancs i la Bordeta és Convergència i Unió. CiU assoleix el 27,9 per cent dels vots i n'obté 17.881. D'aquell 14,8 per cent que Convergència obtenia en les primeres eleccions de l'any '77, quan encara no era CiU sinó Pacte Democràtic, passa ara al 27,9 per cent. Convergència i Unió assolí així el primer lloc en el nostre districte, com l'assolí en la majoria de districtes de la ciutat, en tots menys en el IX i X. En segon lloc, per primera vegada també, els socialistes. El PSC obtingué 15.224 vots i un 23,8 per cent. En un any els socialistes havien perdut al nostre barri sis mil vots. En tercer lloc es classificà el PSUC amb 10.140 vots i un 15,8 per cent. Malgrat la pèrdua de dos mil vots, els comunistes del PSUC tornaven al seu percentatge de les dues primeres eleccions, és a

dir, al 16 per cent. En quart lloc es classificà, nova sorpresa, Esquerra Republicana de Catalunya. L'ERC doblava els seus vots i dels 4.257 obtinguts el '79, passava ara a 8.811 amb un 13,7 per cent. I els altres partits? Doncs molt poca cosa. Potser com a últim tret destaca l'enfonsament definitiu al barri de Centristes-UCD. Es quedaren amb 5.117 vots i un 8 per cent. En un any, el partit del govern havia perdut al barri més de set mil vots, dels 12.219 de les generals del '79 als 5.117 del Parlament. I aquell percentatge de l'1,3 obtingut en les dues primeres eleccions, en les generals del '77 i '79, que els situà en 2n. lloc després dels socialistes, esdevenia ara aquest 8 per cent que deixava els Centristes en una discreta cinquena posició. Cal destacar també que Solidaritat Catalana (una nova Alianza Popular) obtingué 1.154 vots i un 1,8 per cent i que el PSA, que per primera vegada es presentava a unes eleccions catalanes, obtenia 1.305 vots i un 2 per cent.

ELS REFERÈNDUMS: EL BARRI SEMPRE HA DONAT EL "SÍ"

No podem oblidar que entre elecció i elecció la vida política ha conegut tres referèndums. Quin ha estat el comportament electoral del barri en aquestes tres convocatòries? El primer punt ja l'hem comentat al començament de l'article: la participació en aquestes tres consultes ha estat força alta. Pel que fa als resultats, la característica principal és que Sants, Hostafrancs i la Bordeta han donat sempre el "sí" amb claredat, i si no, observeu els resultats...

L'any '76 es convoca un referèndum per la Reforma Política. Les forces polítiques reformistes demanen el "sí". Els partits polítics catalans d'esquerra promouen una no molt entusiasta campanya per l'abstenció. Al barri, el "sí" rep 52.297 vots, és a dir, un 93,8 per cent dels vots (segon districte més alt de Barcelona); el "no" rep 971 vots, un 1,7 per cent (el percentatge més baix de "no" a Barcelona); els vots en blanc són 2.375 i els nuls 100, 4,3 i 0,2 per cent respectivament.

• • •

El 6 de desembre del 1978 es convoca un altre referèndum, el de la Constitució. Els principals partits catalans demanen el "sí", llevat d'ERC que proclama l'abstenció. El resultat final torna a ser prou aclaparador: a favor del "sí" 63.374 vots -90,7 per cent-, a favor del "no" 3.308 vots -4,7 per cent-. En blanc votaren 2.791 persones -3,9 per cent- i els vots nuls foren 376 -0,5 per cent-.

Un any després, el 25 d'octubre del 1979, arriba el referèndum de l'Estatut. Els principals partits catalans demanen de nou el "sí" i el districte respon de manera prou rotunda. Els vots a favor del "sí" són 59.413, és a dir el 91,5 per cent, el segon percentatge més alt de "sí" dels 12 districtes barcelonins. El "no" obté 3.701 vots que suposen un 5,7 per cent i suposen, també, la segona xifra més baixa, en percentatge, de "no" de tots els districtes de la ciutat. En blanc, 1.561 vots, 2,4 per cent i nuls 214, el 0,3 per cent.

UNA CONCLUSIÓ AMB CURIOSES COINCIDÈNCIES

Aquest ha estat el comportament electoral del nostre districte en el decurs d'aquests anys democràtics. S'ha viscut una evolució i el vot majoritàriament socialista de les primeres eleccions ha esdevingut vot més moderat, CiU i ERC. Alguns partits han mantingut un percentatge força estable, sobretot el PSUC (16,7 per

Eleccions Generals: 1/3/1979

P.S.C.	19.930	28,3%
Centristes-UCD ...	12.219	17,3%
CiU	11.662	16,6%
P.S.U.C.	11.293	16,0%
E.R.C.	4.697	6,7%
Alianza Popular ...	2.666	3,8%

Eleccions Parlament: 20/3/1980

CiU	17.881	27,9%
P.S.C.	15.244	23,8%
P.S.U.C.	10.140	15,8%
E.R.C.	8.811	13,7%
Centristes-UCD ...	5.117	8,0%
P.S.A.	1.305	2,0%
Solidaritat Cat. ...	1.154	1,8%

Quadre de resultats de les darreres eleccions generals (1979) i de les eleccions al Parlament de Catalunya (1980). En un any, molts canvis!

cent, 16 per cent, 20,4 per cent i 15,8 per cent) i d'altres han experimentat un descens gairebé continuat, com el cas dels Centristes-UCD (17,3 per cent, 17,3 per cent, 13 per cent i 8 per cent). En gene-

ral, però, com a última reflexió cal remarcar que el nostre districte de Sants, Hostafrancs i la Bordeta, ha estat sempre en la línia dels resultats globals de Barcelona i/o Catalunya, i s'ha arribat àdhuc a coincidir amb aquests percentatges globals. A les eleccions al Parlament, CiU obtenia a Catalunya el 27,7 per cent. Doncs bé, al barri obtingué un 27,9 per cent. Els socialistes, en aquestes mateixes eleccions, obtingueren a Barcelona el 23,1 per cent i a Catalunya el 22,3 per cent. Doncs al barri el percentatge fou del 23,9 per cent. I un últim exemple. A les municipals, el PSUC obtenia a Catalunya un 20,2; en el barri un 20,4 per cent. CiU obtenia a Catalunya un 18,6 per cent; al barri un 18,4 per cent. I Centristes obtenia a Catalunya un 13,3 per cent i al barri un 13 per cent. Curiosos coincidències d'un barri força representatiu del que passa i del que es pensa a la nostra Catalunya electoral.

Alfred Picó

ULTIMA HORA...RESULTATS ELECTORALS AL NOSTRE DISTRICTE...

nº electors: 104.002
vots emesos: 84.599 81.4%
vots vàlids: 83.232
abstenció: 18.6%

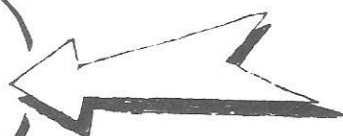
PARTITS I COALICIONS	VOTS	%	% A BARCELONA
P.S.C. (PSC-PSOE)	35.174	41.5%	40.4%
C i U	19.894	23.5%	23.0%
AP-PDP	13.111	15.4%	18.3%
E.R.C.	5.033	5.9%	4.4%
P.S.U.C.	3.869	4.5%	4.4%
C.D.S.	1.943	2.2%	2.3%
CC-UCD	1.259	1.4%	1.6%

D'ALTRES PARTITS NO PARLAMENTARIS. SELECCIÓ SUBJECTIVA

NACIONALISTES D'ESQUERRA 1.096 (1.2%); PCC 724 (0.8%); PST 376 (0.4%); F/N 225 (0.2%); SOLIDARIDAD ESP. 77 (0.09%).

OPINIÓ

Volem que ens parlis del barri. Quins problemes teniu? Falten papereres? Hi ha molta brutícia? Necessitem més espais verds? Ouè penseu de la tasca que duu a terme el nou ajuntament? I les entitats socials? En aquesta secció donarem cabuda a totes les vostres opinions, esperem les vostres crítiques i comentaris.

.....

Aprofito aquestes quatre ratlles per comunicar als amants dels animals, que en un solar abandonat del carrer Badal, viu una comunitat de rates en completa harmonia amb el veïnat humà.

Les rates es passegen tranquil·lament pel carrer, sobretot cap al vespre, quan surten a buscar la seva ració de menjar entre les escombraries que generosament dipositen els veïns a la porta del solar o bé, es dediquen a jugar entre els mobles vells, abandonats per donar diversió a la comunitat rateril.

Com es pot veure, la compenetració és perfecta, tret d'algun nou vingut como jo, que procura no passar per davant de la llar de la rata o que quasi s'ofega en l'intent d'arribar a casa abans que la rata companya de trajecte.

Tot això és un bon exemple a seguir per part d'altres barris barcelonins. Esperem que no es produeixi cap denúncia ni violència per part d'algun element incontrolat, ja que això obligaria l'Ajuntament a prendre mesures per eliminar una de les dues comunitats. Falta saber quina, però!

Rosa Maria Picó i Garcia

sants|sans

En el núm. 5 extra d'estiu de Trenc d'Alba, aquesta interessant revista que publiquem amb altres companys de Sants, demaneu informació sobre la "T" de Sants. Doncs bé, al llibre "Tots els barris de Barcelona", de J. Fabré i J.M. Huertas Claveria, núm. 1 d'Edicions 62, pàg. 168, hi ha aquest paràgraf que us copio:

LA "T" DE SANTS

Fou l'any 1926 quan hi hagué un grup de gent que demanà que Sants recuperés la seva "t" perduda des de feia temps. No ja les publicacions castellanes o les notificacions oficials, sinó les publicacions catalanes, utilitzaven la paraula Sans. Hi hagué fortes polèmiques sobre el tema. Els defensors de Sants deien que es referia a Santa Maria dels Sants, i els de Sans a terra de gent sana. Diuen que fou Santiago de Cruylles, en els anys seixanta sots-secretari d'Obres Públiques, qui decidí que l'estació de metro que es feia es digués Sants, nom que ja havia estat emprat pel Club Excursionista de Sants en la dècada dels anys vint, i per moltes entitats en temps de la Generalitat.

L'any 1966, després de la decisió de Cruylles, que sancionava el desig de molt santsencs d'una manera oficial, la revista "Sans" passà a dir-se "Sants!" amb aquesta explicació: "Al estampar el nombre de 'Sants' no pretendemos hacerlo en catalán ni en castellano".

Espero que aquest paràgraf pugui servir d'ajuda per anar trobant això que busqueu. Ànim i sempre avant!

Pere Clemente

MILLOREM ELS NOSTRES BARRIS

Des d'aquestes columnes intentaré, d'una manera regular, copsar les diferents realitats en què es mouen els aspectes relacionats en una millor qualitat de vida, sota el prisma de l'urbanisme, als nostres barris.

Potser per ésser la primera vegada, intentaré donar una pinzellada general sobre aspectes d'urbanisme i associacionisme, contrastant-los amb l'actuació de l'Ajuntament en tals camps.

Els nostres barris de Sants, Hostafrancs i la Bordeta estan vivint un període gairebé històric quant a materialització d'un vell projecte que arrenca d'aquells lemes: "Salvem Sants dia a dia, ni pas elevat ni Museu del Tramvia", o aquell altre "Verd, poliesportiu, hospital, salvem l'Espanya Industrial". Bé, penso que aquelles lluites, aquells anhels, aquelles reivindicacions que tots col·lectivament vam endegar i participar estan en fase de realització. En una paraula, estem començant a gaudir el que realment tots vam guanyar.

Passem llista: Tenim un Casinet d'Hostafrancs inaugurat i en plena programació d'activitats, una plaça de la Farga renovada que ara sí que es pot dir que constitueix un veritable lloc d'esbarjo. Al Centre Cívic de les Cotxeres gairebé són tres els edificis acabats i per inaugurar. L'Espanya Industrial, encara que sobre els plans, però ja ens permet

somniar... La plaça de l'Estació, lentament però va avançant (el fantasma que tot fos un gran aparcament es va allunyant). Penso que quelcom comença a canviar.

Però no tot són bones notícies. Hi ha grans temes pendents que l'Ajuntament de moment ha estat incapaç de desbloquejar-los. Un de molt important és l'estació de Magòria en què no s'ha avançat gens (l'antic regidor Sr. Truñó va assegurar que el Sants hi jugaria el mes d'agost, —sort que no va dir de quin any—). El Sants, per la seva història, es mereix més respecte que unes promeses dites d'una manera massa lleugera. El solar del Vapor Vell és un tema que tampoc s'ha mogut, tot i les promeses de promoure un nou estudi de tota l'illa de carrer afectada. Una altra zona que cal ressenyar és la de Badal-Cinturó de Ronda, on queda pendent el greu tema de la manca d'un centre d'EGB que ocasiona grans desplaçaments dels nens i familiars vers altres zones en busca d'escolarització pública.

Un últim tema, potser el més greu pel que representa, és el de la

plaça Vázquez de Mella. La plaça Vázquez de Mella està situada al costat del Cinturó de Ronda, entre la carretera de Sants i l'Avinguda de Madrid. És una plaça que es va guanyar gràcies a les pressions dels veïns. Una immobiliària edificava pisos en un terreny propietat de l'Ajuntament (era una plaça pública), i ara, al cap dels anys, el Suprem ha donat la raó a la immobiliària i l'Ajuntament diu que no hi pot fer res. Simplement llastimós. Penso que no es pot llençar tan ràpidament la tovallola en una cosa que ha costat tant de guanyar.

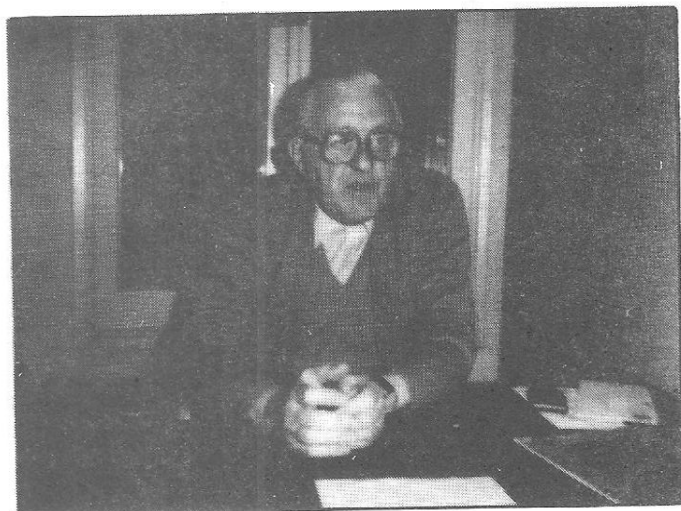
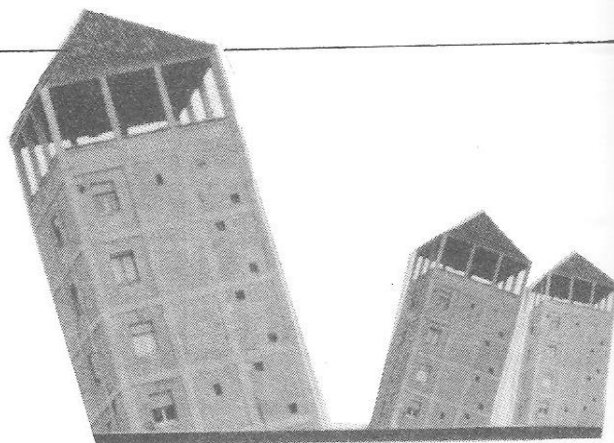
Bé, crec que ja hem donat una passada informativa sobre el tema. Més endavant podrem tractar-los amb més entreteniment. La propera ocasió voldríem parlar dels problemes de gestió i participació per part dels veïns d'aquests espais i centres cívics, el que en el fons configurarà si realment responen a les esperances que en ells havíem dipositat.

Josep Ribas

President del Centre Social

Entrevista

MN. VIDAL: «Valoro l'amistat»

DE FRANÇA...

—Vaig néixer a França el 1921. El meu pare era del Pallars i la meua mare aranesa.

Mossèn Vidal Aunós. Vint-i-cinc anys al servei de Sant Medir, per tal de fer-ne una parròquia diferent. En temps difícils donà cabuda a moviments marginats, aleshores, de la societat.

—D'on li ve la preocupació social?

—Fou quan em van traslladar al barri xinès on vaig agafar consciència social. La misèria d'aquella gent en un temps de racionament. Era molt difícil viure en la situació en què estava el barri. Veure les puces

com corrien pels llits dels malalts. Aquella marginació, injustícia i pobresa em va impressionar molt i, a la vegada, va afermar el camí que jo volia seguir.

Després, Mossèn Vidal anà als Josepets, en una de les zones més benestants de la ciutat, i més tard de vicari a Gualba.

—La diferència que vaig viure en passar del barri xinès als Josepets em va afermar aquesta consciència. Anar a Gualba va ser una altra experiència. És un poble molt bonic, en tinc molts records: el seu ambient rural, aquella gent de poble, senzilla. M'agradaria tornar algun dia a aquell poble.

... A SANT MEDIR

—El desembre del 1957 és traslladat a Sant Medir. Com troba el barri?

—Vaig trobar-me un barri depauperat, en una situació precària. Mancaven escoles, habitatges i la Bordeta sempre havia estat la parenta pobre d'aquests barris.

—Quins plantejaments tenia vostè en fer-se càrrec de Sant Medir?

—No vaig fer més que continuar la tasca ja iniciada per en Mossèn Amadeu Oller. Així s'ha fet de Sant Medir una parròquia singular. Podríem dir una parròquia pilot. Tot i que potser no es veia amb bons ulls per alguns estaments de l'Església perquè creava un nou sistema.

EL CRISTIANISME I LA POLÍTICA

—Quantes vegades li han dit allò de "cura rojo"?

—Home... m'ho deien, però no a la cara.

—L'ofenia?

—Potser per a ells era despectiu, però a mi m'era igual.

—I vostè es considera un capellà obrer?

—El que jo vull és predicar l'Evangeli de Jesús i que serveixi com a alliberament de l'home. No sé si és ser capellà obrer. Jo només segueixo la meua consciència, per això agafo l'opció dels pobres i de les seves reivindicacions.

vaig rebre amenaces i em van retirar el passaport. D'alguna manera vaig estar postergat. Vaig tenir sort i no vaig rebre cap garrotada a les manifestacions, potser com que veien un senyor gran amb els cabells blancs...

—Què és per a vostè la política?

—Més que la política el que m'interessa és la democràcia. La meua preocupació actual per salvar aquest país passa per salvar la democràcia.

—Però vostè ha pres una postura social.

—Com a ciutadà prenc postura, estic amb la gent de bona voluntat. Però no he estat mai afiliat a cap partit polític, més que res per respecte a la gent que em pogués seguir. La comunitat és plural i jo participo d'aquesta comunitat. Estic per la justícia social, pel progrés i per millorar les condicions de vida.

•••••

—I Catalunya?

—És el meu país. Me l'estimo molt i em sento nacionalista.

—Aquestes idees són compatibles amb el cristianisme?

—Per a mi l'Evangeli no fa una opció conservadora. El cristianisme de Jesús és una paraula de preocupació. No la podem identificar amb cap partit polític, però, la seva, és l'opció que està al costat dels més dèbils.

EL BARRI AMB MN. VIDAL

—Quines són les seves afeccions?

—Ser capellà és el més important; sóc capellà convençut. A part d'això m'agrada llegir i estar informat. Necessito estar informat, llegir el diari, perquè m'interessa la vida i la societat.

—I el barri?

—És clar que m'agrada molt passejar pel barri. Aquí a la Bordeta conec molta gent. Faig dues passes i em saluden. No vull sentir-me estrany i no vull que ningú no se senti estrany. Valoro molt l'amistat.

—Se sent compensat pel servei que ha fet al barri?

—Em sento recompensat per la mateixa gent. Ara mateix, vosaltres que veniu a parlar amb mi, la gent que em saluda, penso que això deu respondre a una realitat.

—Es diu que se li prepara un homenatge.

—Ai! No em parleu d'aquestes coses. No, no sé res d'això.

No, no cal dir res. Ja ho diran altres millor que nosaltres perquè hi ha molta gent agraïda a Mossèn Vidal i nosaltres sabem que necessitem molts homes com ell. El 5 de desembre, Sant Medir i tot el barri estaran amb Mossèn Vidal, un home bo.

Josep-Manel

Potser un dels afers més coneguts fou el de la "Hispano Suïza", l'any 1959.

—L'empresa volia tancar sense donar indemnitzacions. Els treballadors van venir perquè els fes una recomanació al governador civil d'aquell temps. Això era el més fàcil. Jo vaig creure que el millor era incidir en la lluita i el que realment importava era estar amb ells. Vam fer diversos viatges a Madrid i vam aconseguir que finalment els indemnitzessin.

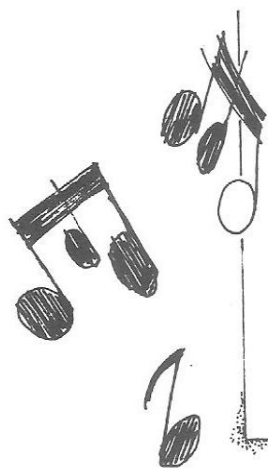
—I, arran d'aquí, molts problemes.

—Algunes dificultats. Encara que no em van empresonar mai, però

CREACIÓ

a les escoles

Obrim una nova secció. A partir d'aquest número, Trenc d'Alba va per les escoles del barri i possem a la seva disposició aquestes dues pàgines. Tot això que veieu està fet pels nens de l'Escola Barcelona i val a dir que no els hi ha quedat gens malament. Mireu-ho.

MAR ENLLÀ, TERRA ENLLÀ.

Terra enllà hi ha la tristesa.

Terra enllà hi ha la guerra.

Mar enllà hi ha la glòria.

Mar enllà hi ha la pau.

Miquel Casadellà
11 anys.

*la música sona, sona, sona,
com un peix, com el peix juga amb les ondes.*

Silvia

"VAGABUND"

El goig dels ulls
en veure't a tu,
en veure la justa
rialla del pobre "vagabund"
que s'escau alegre
davant del tot.

La roba vella,
el somriure ample
la vida tan llarga,
que s'escau alegre
davant del tot.

La brisa fresca
li venta la cara
i el vell sarró,
que s'escau alegre
davant del tot.

Josep Me Gual
11 anys.

sopa de lletres

C	O	T	O	T	R	O	A	N	O
X	T	J	N	C	N	G	R	B	L
P	I	N	C	E	S	E	N	A	L
L	L	Y	Z	L	M	N	T	T	O
S	L	E	T	R	P	O	F	G	R
N	I	F	E	R	H	O	T	I	E
K	H	F	Q	U	I	R	O	R	U
X	N	Q	U	I	R	O	F	A	N
E	E	L	N	E	T	O	O	P	E

Solució: 1111, cotó, metge
infermera, quírofan, píneces

ELS CATALANS A L'EVEREST

! HAZ MÉS !

L'Expedició a l'Everest torna a causa del mal temps.

Els membres de l'expedició catalana a l'Everest van decidir el dilluns abandonar qualsevol intent de pujar al cim, a causa del mal temps. Els alpinistes el dilluns estaven a 45° sota zero i la velocitat del vent de 100 a 200 km/h. i no es preveia un canvi de les condicions meteorològiques. Feia 90 dies que l'expedició havia marxat de Catalunya. Durant tot aquest temps les dones s'han comunicat amb els seus homes gràcies a l'emissora d'un radioaficionat de Sant Andreu de Llavaneres. I ahir els comunicaven la decisió. En el moment de la comunicació es trobaven al camp base.

L'aventura s'havia acabat pràcticament.

Però encara tardaran 20 dies en tornar si tot surt com és previst. A Lukla esperen poder agafar una avioneta fins a Katmandú, però pot ser que s'hagin d'esperar alguns dies fins que els toqui, ja que hi ha moltes expedicions de tornada.

Malgrat les dificultats que s'han trobat en agafar la via més difícil per arribar al cim i el moment donat de morir el sherpa que els acompanyava tornaran a fer una expedició tant aviat com puguin.

Per aquesta altra expedició esperem que tot els vagi bé i que no tinguin contratemps.

DIDAC VALL LLOVERA

11 anys

19-10-82

Mónica García

6^{SA}

IAIXÍ QUALSEVOL!

ENDEVINALLA

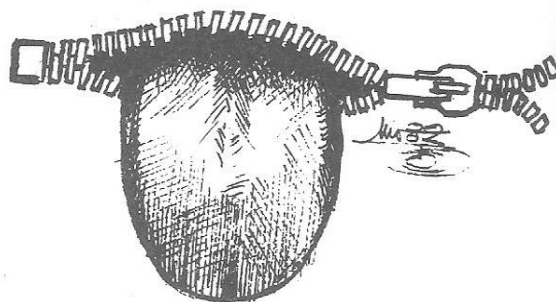
Per sobre sembla una uena,
pels costats dues ulleres,
què és?

UNA MICA DE TOT...

ALGUNS ACLARIMENTS SOBRE LA JOVENTUT ACTUAL

"Una societat no és lliure de romandre sempre jove" (F. Nietzsche)

L'entrada a la dècada dels vuitanta ha semblat donar un nou canvi sobre el concepte de joventut. Sembla que estem a la porta d'una nova generació: la generació dels qui ja ho han vist tot, dels frustrats, dels qui no creuen en res per comoditat o per decisió personal, com alguns diuen. Cada cop entre la gent jove, sobretot els que passem dels vint, se sent més una sensació d'apatia, de "no tinc ganes de fotre res", quan no de tornar a les preocupacions de les generacions anteriors (un treball digne i respectable, una família...). I així frases com "tot està molt fotut", "tothom passa", "anem tirant", "l'any que ve em caso", etc. I cada cop la joventut s'escurça més. Començant per un mateix, la frase de "ens fotem vells" comença a ser una realitat —i em refereixo a persones entre vint i vint-i-cinc anys.

Desitjaria en aquest article intentar aclarir algunes coses, o si més no provocar a pensar.

Quantes persones saben el que ha estat la revolta juvenil, el que volia la joventut, qui pertanyia a la generació actual i qui no? Quan era adolescent, una sèria d'imatges, impressions, es passejaven per l'ambient sense que en sabés els motius i el lloc que cada una ocupava. S'ha fet un mite de la joventut, un mite abusiu fins al punt que qualsevol jove s'ha cregut allò de "que grande es ser joven". I mentre, al meu voltant, hi havia nois que sospiraven per "canviar-ho tot", i d'altres que sospiraven per la moto de moda i passar el cap de setmana a la torre familiar.

Però, se n'ha parlat, s'ha vist, i fins i tot s'ha viscut i s'ha patit, una explosió d'ideals, formes de viure, inquietuds encapçalades per gent jove. Però, qui protagonitzava aquesta revolta? Quants la protagonitzaven? Qui la sentia plenament? On es feia bullir l'olla?

És el mateix la joventut dels Estats Units i dels països industrials i culturalment avançats d'occident que la dels països de l'Est, la del Tercer Món o la de l'Estat espanyol? Dintre de l'Estat espanyol, és el mateix un noi que visqui a Barcelona i un que visqui a Badajoz? I a

Catalunya, és el mateix un noi de la ciutat que un d'un poble de l'interior? És, també, el mateix un noi de Barcelona que estudia a la Universitat o un que treballi de cambrer?...

Fixeu-vos en l'ambient, observeu la joventut, tant la de les discoteques com la de les tertúlies de cafè cultural, tant la d'un pub com la dels partits polítics, i observeu, penseu i, si voleu, actueu.

Acostumat i fart de sentir la gent i les revistes "progres" de l'ideal revolucionari de la joventut, no puc menys de recordar una anècdota de quan tenia quinze anys. Em trobava en una classe d'Educació cívico-social. un capellà a la moderna dirigia la classe i havíem de fer el comentari del que deia una mare de família sobre les noves generacions. La senyora en qüestió no comprenia l'oposició tan radical de la joventut envers la societat de consum. Jo em vaig quedar una mica estranyat, primer perquè a classe, dels cinquanta

LOS TRABAJOS Y LOS DIAS ...

alumnes, sols érem set o vuit els qui sabíem una mica de què anava l'assumpte, i segon perquè la resta, és a dir la majoria silenciosa, es passava el dia pensant en la "nena", la discoteca, l'últim model de cotxe o moto i fins i tot en els resultats del futbol.

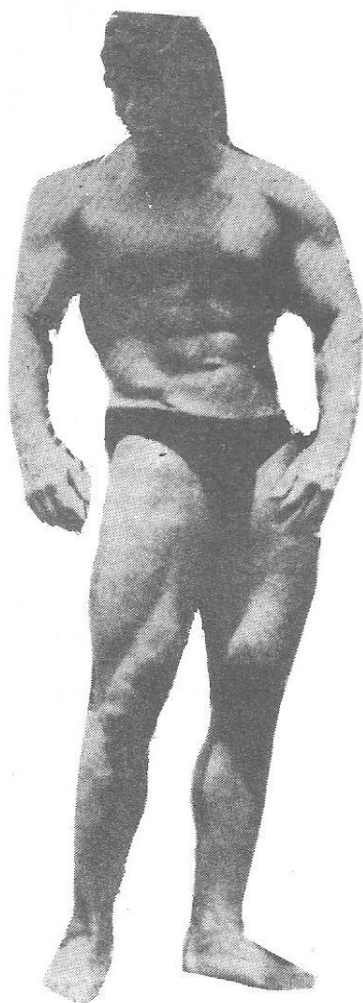
Un cop tranquil·litzats els ímpetus de quatre joves esbojarrats i idealistes, ha quedat al descobert la majoria silenciosa, la majoria que substancialment és la mateixa a la ciutat o al camp en l'estudi o el treball. Una joventut que potser que escolti una cançó dels Rolling Stones, però solament perquè és moda, perquè s'ha de viure al dia, sense ésser capaç d'entendre què vol dir "no arribo a estar satisfet".

"Home —dirà algú—, i el jovent que corria fa no molts anys pel nostre país reivindicant, lluitant per la llibertat d'expressió...?" Alguns s'han desencisat, d'altres continuen actuant a nivell molt minoritari, i molts han passat a formar part, d'una manera o altra, de la joventut conformista, de la majoria silenciosa.

Però el tema és ampli i actual, i unes pàgines són insuficients per tractar-lo. No oblidem, que "els arbres no ens deixen veure el bosc". Es podria resumir, però ens portaria a una confusió de conceptes i acabaríem en les preguntes de sempre (què és el sistema, la manipulació, la revolució...). Però crec que cal donar una mirada des de les altures per observar el camí recorregut i assenyalar noves perspectives, nous horitzonts...

No voldria pecar de pessimista, però sí de realista, i d'home que intenta tenir les coses clares. No voldria caure en el pessimisme tan de moda entre la joventut —què ha estat la majoria de la joventut sinó una joguina de la moda? No voldria acabar acceptant el conformisme, el necessari i apartar-me del món de les possibilitats, d'aquell esperit dels qui un dia de maig de l'any 1968 pintaren en una paret dels carrers de París: "La imaginació al poder".

Jordi Teixidó

Culturismo en Sants

Finales de septiembre... casi un centenar de culturistas participan en un "Campeonato de España de Desarrollo Muscular". El hecho tiene lugar en el cine Liceo. Los concursantes desfilan, ejecutan sus poses y comparan el desarrollo de cada uno de sus músculos. Cada bíceps es el resultado de sacrificios varios: horas de gimnasio diarias y dietas rigurosas. Soledad del corredor de fondo... olvidados por los estamentos oficiales del deporte y víctimas de tópicos conocidos y antiguos, estos hombres y mujeres persisten en su vocación deportiva. Quizá nadie como ellos soporte tan a diario el peso de una imagen reflejada en un espejo. Me pregunto.

Lecturas de verano

No ha hecho sino comenzar el otoño cuando viene a mi memoria una lectura veraniega. Se trata de "El laberinto de las aceitunas", de Eduardo Mendoza. Novela dislocada, sátira de géneros y juego de alienaciones, pretende proseguir la andadura que su autor se propusiera (y consiguiera) con "El misterio de la cripta embrujada". En esta ocasión, no lo consigue del todo. Yo había leído "La cripta" y debo confesar que hacía años que no disfrutaba tanto con una novela. No resistí la tentación de repetir la experiencia con "El laberinto", pero no pudo ser. Este segundo intento no raya a la altura del precedente.

Recuerdo de otoño

Y volvemos con el otoño... Un 18 de noviembre de 1922 moría Marcel Proust. Murió con los ojos abiertos, como vislumbrado un tiempo que aún le restaba por recobrar. Al mundo le quedaba un testamento importante: "A la busca del tiempo perdido", la más grande y renovadora obra del siglo XX junto con el Ulises de Joyce.

El funeral se celebró el 21 de noviembre, en el cementerio de Père Lachaise, a los acordes de la "Pavana para una infanta difunta", de Ravel...

Cuando visité París, me dirigí a Pere Lachaise. La tumba de Proust había sido restaurada en mármol negro y brillante. Una sencilla inscripción "Marcel Proust, 1871-1922" y unas flores casi marchitadas constituían el ornamento. Me dí cuenta que ya nada era real, todo era tiempo perdido y lucha por recobrarlo: "Las casas, los caminos, los paseos, desgraciadamente son tan fugitivos como los años"... Proust dixit.

Sergi Doria

V^è FESTIVAL de CINEMA

Parlem amb un dels organitzadors del Festival de Cinema: Pere Garcia. És prou conegut per aquests indrets i no és difícil veure'l sempre carregat amb un projector, al voltant d'un rotllo de pel·lícula, i amb infinitats de papers que parlen de cinema sota el braç.

—Quants sou els organitzadors?

—Som sis, Francesc Comas, Llibert, Montserrat Hereu, Jordi Artigas, Joan Josep i jo.

—Quant temps fa que l'organitzeu?

—Des del '78, aquest any serà el cinquè.

—Com va sorgir la idea de fer un Festival de Cinema a Sants?

—Va sorgir d'una iniciativa de l'Ateneu Popular de Sants (abans Ateneu Enciclopèdic Sempre Avant) amb caràcter popular i que a partir d'aquest any pretén ser una entitat independent de l'Ateneu, perquè d'alguna manera sigui autènticament popular i representativa del barri. Inicialment s'ha format un secretariat que és l'eix organitzador.

—Serà un secretariat permanent?

—Bé, aquest és per enguany i cal experimentar quines són les formes més pràctiques i interessants perquè el festival pugui arribar a terme.

—En què consisteix el Festival?

—Consisteix inicialment a crear uns mitjans al màxim de creatius i de participació ciutadana en relació a la imatge, així com donar a conèixer el nostre cinema i el mitjà en general cinematogràfic.

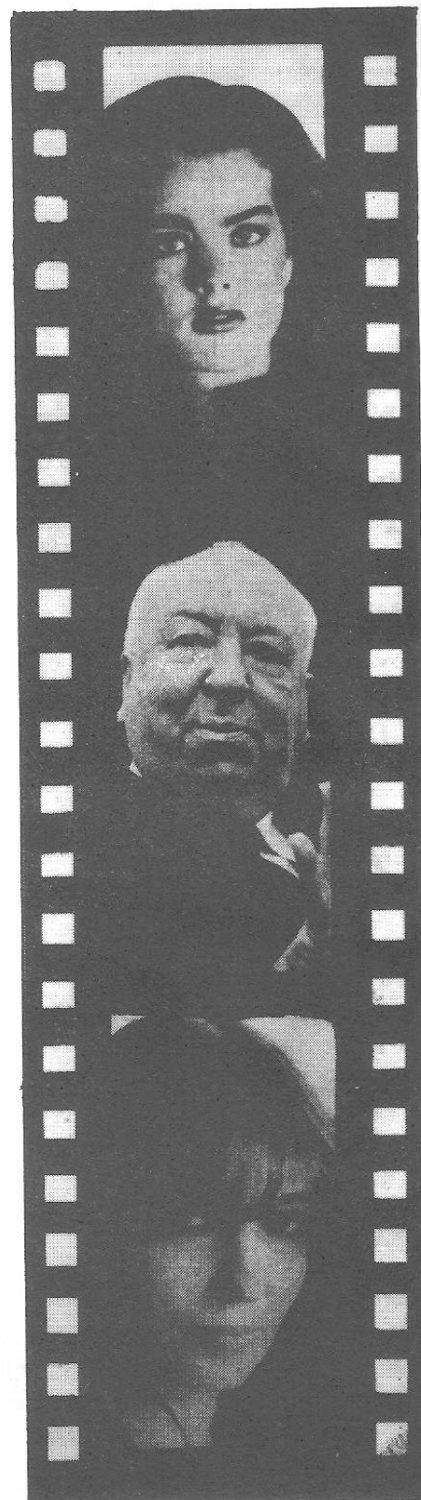
volem que la gent sigui protagonista...

—Quina és la pretensió?

—La pretensió és en caràcter de Festival, perquè és una festa que com he esmentat anteriorment un dels fins fonamentals és el d'estimular la part creativa activa en relació a la imatge com pot ser fer pel·lícules, que la gent sigui protagonista, encara que la falta de recursos no han pogut donar-li encara aquesta dimensió. A part, repassem films retrospectius de les grans obres del cinema.

—Quins han estat els escenaris del Festival?

—Fonamentalment, les Cotxeres, l'Orfeó de Sants i la plaça de Màlaga.

V^è FESTIVAL de CINEMA

—I el d'aquest any?

—Aquest any, amb la intenció que sigui el màxim de descentralitzat serà a l'Orfeó, Sant Medir, a l'Ateneu Montserrat o bé al Casinet d'Hostafrancs.

—I quina ha estat l'acollida de la gent?

—Des de l'inici sempre ha tingut gran incidència, tant a gent del barri com a fora d'ell.

—Quins són els mitjans econòmics?

—Fins ara l'Ateneu Popular de Sants ha hagut de suportar els dèficits sense cap subvenció. Sobretot l'any '79 quan, amb el musical que es va fer, el dèficit va ser de 120.000 pessetes, ja que era d'entrada lliure i a més va ploure. Després ha tingut unes molt discretes subvencions per part del Consell de districte i la Generalitat, molt justificades per aquests estaments els quals però, a fi de comptes, no li han donat la importància que realment pot tenir. Cal ressaltar l'ajut discret, però dintre de les seves possibilitats, del Secretariat d'Entitats.

—I l'ajuntament i les Caixes no us han donat suport?

—Per part de l'Ajuntament, l'any passat els Serveis de Cultura, regentats pel senyor Rafael Pradas, ens van prometre verbalment que ens resolldrien el dèficit (unes 87.000 ptes.), però no solament no han fet efectiu aquest import, sinó que a més no han contestat a les nostres cartes. I per part de les Caixes el que aconseguim és el suport mitjançant la publicitat.

—Quin és el pressupost per aquest any?

—800.000 pessetes.

—I quantes peles penseu recuperar?

—Totes! Si no s'aconsegueixen ens veurem obligats a suprimir part de les programacions previstes.

—Quin és el programa?

—Hi ha una crida prèvia per a realitzar el rodatge en super 8 dels guions que es presentin. Tothom que tingui un guió podrà rodar-lo. Tocarem una part del cinema d'animació i dibuixos animats a Catalu-

nya, amb homenatge a Artur Moreno que fou el peoner tant a nivell del nostre país com arreu de l'Estat espanyol. A l'Orfeó de Sants s'instal·larà una exposició gràfica i fotogràfica de la seva obra. També farem una mostra dels millors curtmetratges realitzats a Catalunya en tots els formats. I després, en caràcter de reflexió del que ha estat i del que és avui el cinema, revisarem diversos films sota el títol CINEMA, ART I ESPECTACLE (hi ha incloses obres com "Solo ante el peligro", "Un americano en París", "Con la muerte en los talones", "La fiera de mi niña" i "El amigo americano").

—Teniu prevista una final de festa?

—Sí, serà al saló "Bahia". Serà una evocació de la "Belle Epoque", amb la participació de Tercet Trecet, el grup Ventall i Vídeo, entre d'altres, i en Joan Pineda musificarà en directe pel·lícules mudes.

—Quins dies es farà?

—Del 19 al 26 de novembre.

Apa cinèfils! Comenceu a netejar bé les ulleres, si és que en porteu, i anem a contribuir una mica més a enderrocar la idea que al cinema solament s'hi va quan no hi ha res a fotre.

Disposeu-vos, doncs, a gaudir. El Festival està servit. A divertir-se, que són dos dies!

Manel-Josep

**farem un
homenatge a
Artur Moreno**

SANTI VENDRELL

AVUI, divendres, 18 de desembre del

Un primer disc i moltes ambicions

Santi Vendrell, una nova veu que fa soroll

Divendres, presentació de l'àlbum

Santi Vendrell és un jove cantant català que ha irromput amb una força diriem que sorprenent en aquesta cosa complexa que és el mercat de la cançó i de l'espectacle en general. Aquest divendres, en el curs d'una festa que se celebrarà a la discoteca Camelot, presentarà el seu primer disc de llarga durada titulat *Un quadre antic*.

Pregunta. La impressió que tinc és que has sorgit molt de cop i volta, sense un procés previ. Hi ha molta gent que abans d'aconseguir un èxit ja és coneguda i en canvi tu veig que has començat una mica pel capdamunt...

Resposta. No és pas així. El que passa és que jo sempre que he fet coses no m'he preocupat de donar-les a conèixer. I és que en principi no pensava dedicar-me a cantar professionalment. Però si et serveix et diré que l'any 1977 vaig guanyar el Festival de Cançó Catalana del Baix Llobregat. L'any 1979, formant part del duo Miquel i Santi, vaig guanyar el Festival de la Cançó Mariner de Palamós. El mateix 1979 vaig prendre part també amb Miquel al Festival de Villancicos Nuevos de Pam-

plona i l'any següent ja hi vaig actuar sol, amb «Somni de Nadal», que és en aquest disc. Després, a partir de desembre de l'any passat, vaig fer una maqueta i per primera vegada em vaig oferir a una casa de discos. I el primer lloc on vaig anar va ser Edigsa i ens vam posar d'acord. Abans només cantava perquè m'agradava.

P. El fet que has nascut a la cançó fa poc, et margina dels corrents compromesos habituals en el moviment?

R. Sóc un cantant nascut quan començava la transició i, per tant, no he estat afectat, és clar, pel que era la Cançó aleshores.

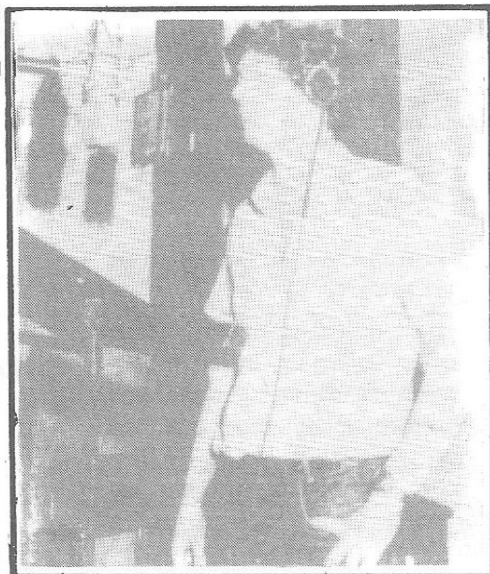
P. Què cantes?

R. Totes les coses que em produeixen una reacció sensible. Potser l'amor, potser un país, alguna cosa que em produeixi un sentiment.

P. Ets el que en podríem dir un cantant comercial?

R. Jo de moment no m'he fet cap plantejament. Si, del que estic fent, se'n vol dir comercial, doncs endavant... Crec que en realitat és una mena de barreja entre qualitat musical i buscar una comercialitat d'aquesta qualitat.

Comellas

massa veterà la meua visió lògicament fluctua sobre mi mateix i jo estic molt optimista.

—Un cop al carrer aquest segon disc, què penses fer?

—Bé, un cop al carrer aquest disc, penso que el més important és sens dubte donar-lo a conèixer, i a partir d'aquí fer un treball constant de cara a la gent, és a dir, jo haig de sortir al carrer, haig de trepitjar els escenaris i prendre contacte amb la gent. Agraeixo molt sincerament la vostra acollida i la que em donen els vostres lectors. A reveure!

Entrevista proporcionada per EDIGSA

D.S.

—Quina evolució has tingut al llarg d'aquest any, i quina evolució trobem a "SECRETS DEL COR", respecte a "UN QUADRE ANTIC"?

—L'evolució ha estat a nivell general, dic a nivell general partint de la base de la composició de les cançons fins a la data de la seva gravació. Hi han intervingut uns 30 músics, tots ells dirigits pel mestre Marnel Camp, que és reconegut per tots nosaltres com un gran músic. Després d'això, cal tenir en compte les actuacions en directe que han suposat una evolució dins del terreny de la cultivació de la meua pròpia veu.

—A què és degut que en les teves cançons predominin els temes romàntics?

—És degut sobretot al fet que a l'hora de reflexionar i d'agafar una guitarra, jo m'inspiro sobretot en el sentiment. Aquest sentiment lògicament podria estar arrelat amb altres coses, no tan sols al romanticisme, però sens dubte és el tema que m'ha fet vibrar més, llavors és potser la meua sortida i la manera amb què millor em comunico.

—Per què has inclòs en el disc un tema d'un cantant tan desconegut aquí com Maxime Le Forestier?

—Bé, potser precisament per això, perquè és un home desconegut a l'Estat espanyol, on no s'ha editat cap disc d'ell i els té tots editats a França. Penso que té una totalitat de 9 o 10 LP's, és a dir, que és un home que fa temps que volta pel món encara que aquí no se'l conegui. Potser aquesta desconexió que hi havia d'ell en el nostre país, em va portar a musicar-li el tema que a França representa la seva obra més coneguda: "El meu germà".

—Com analitza el moment musical català en Santi Vendrell?

—Bé, jo ho analitzo molt positivament, en tant que hi ha una sortida de discos catalans important. Això vol dir que per part de les

ROCK'N SHOW

NOTÍCIES MIL

Si ho saps tot, deixa de llegir i passa el full, però si no és així prepara't a informar-te. Ara va de notícies...

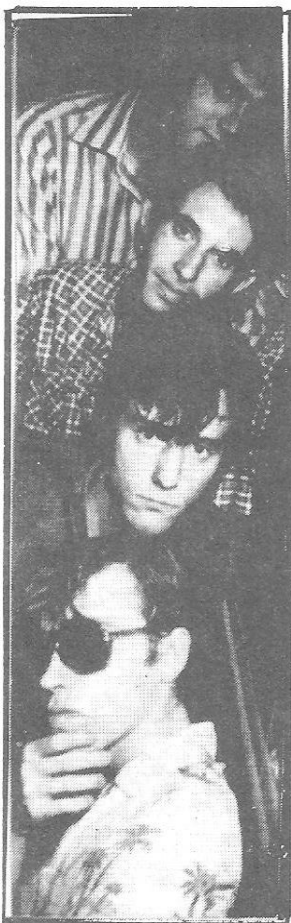
Tot són elogis pel recent disc del grup ABC "Lexion of love". Un nou "boom" comercial? El temps ens ho dirà. Però mentrestant, per què no gaudir d'un LP impecable i atractiu que ha sabut sortir al seu moment? La fórmula és fàcil; melodies pop, fresques, senzilles i comercials, un petit toc d'elegància i refinament, un ritme directe i assequible i per fi una estètica envellutada i luxosa en pla Bryan Ferry. Però sens dubte, el gran mèrit del LP està en la capacitat d'ajuntar tots aquests elements de la millor manera. "Lexion of love" és un disc que entra per tots els sentits, si pots, gaudeix-lo.

Els tres components de Police estan treballant en mil coses per separat. Imminent separació del famós trip? De moment sembla que no. Respireu tranquils, policemaníacs.

Et sona el nom d'Adrian Belew? És clar que sí, però per si dubtes et puc recordar que es tracta d'aquell guitarrista, quelcom esbojarrat, que vam tenir la sort (alguns) de veure en directe tocant dins la formació de King Crimson. Recordes ara el so contorsionat de la seva esquizofrènica guitarra? Doncs bé, a aquest boig guitarrista, deixeble de Robert Freep i que ha tocat junt amb Zappa, Bowie, i més recentment amb Talking Head i King Crimson, se li ha acudit de fer un disc en solitari. Què es podia esperar d'una ment

N
A
C
H
A

P
O
P

com la de Delew, influenciada per músics tan sublims com Bowie, D. Bryne o R. Freep? Doncs el disc és totalment representatiu. Melodies i ritmes de tota mena, aclaparadors, originals i innovadors. La seva guitarra crida i agonitza, i forma part d'un treball amb noves idees, quelcom confuses i un poc precipitades però, això sí, totalment diferents del que habitualment se'ns presenta. És l'aparició d'un nou mite de la guitarra? Esperem, esperem...

Nou single d'Alaska i els Pegamoides: "La línea se cortó". No, no és un nou "Bailando"; l'absència de C. Berlanga es nota i l'ona és una altra molt diferent.

Més singles nous. Ja ha sortit al carrer el de Nacha Pop, "Juego sucio", extret del seu darrer LP "Buena disposición". Aquest hit, en la línia habitual del conjunt, és un tema breu molt ben portat per la veu cantant i ben guarnit per la resta del grup. No és ni una genialitat ni una vulgaritat; es tracta d'un bon tema d'aquest quartet madrileny que en acabar et deixa amb ganes de més.

I acomiada l'article amb un flash-rock-pop de nous LP's. "Toma ya". Després dels hits "Only you" i "Don't go" ja tenim entre nosaltres el primer LP de Yazoo. Autèntics ritmes soul-blues fets tecno. És la música del moment.

Robert Plant, ex Led Zeppelin, ens sorprèn amb un LP allunyat del seu antic so fort i estrident. Pioner del heavy metal, enceta la seva carrera en solitari per altres camins. I és que això del rock dur...

Pels maníacs del tecno, un altre LP per afegir a la vostra discoteca. Estem parlant de l'últim de Depeche Mode.

I pels amans rock de la música d'aquí, res millor que els moderns ritmes de Suck electrònic, pertanyents al seu darrer disc "L'home reanimat".

TOT MÚSICA A SANTS

Hits nacionals

- 1.- Julio Iglesias
- 2.- Rock's Ríos
- 3.- José L. Perales
- 4.- Barón Rojo

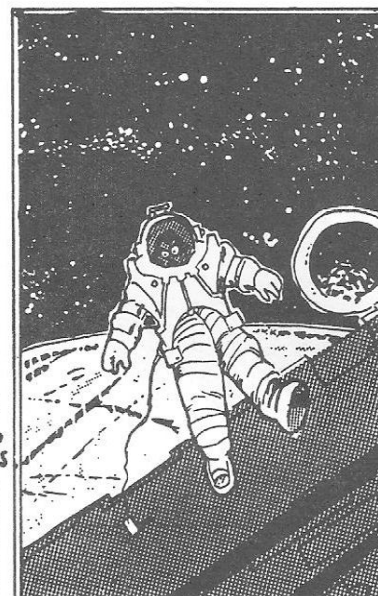
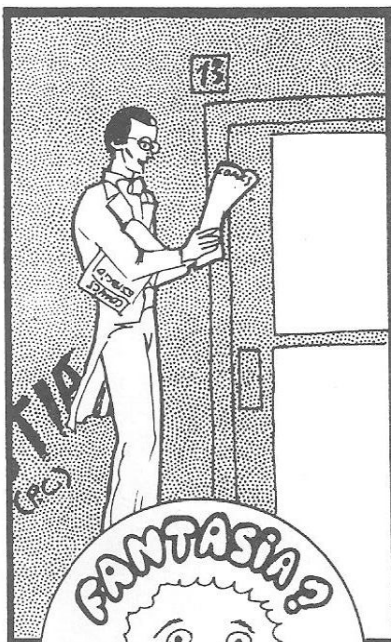
Hits estrangers

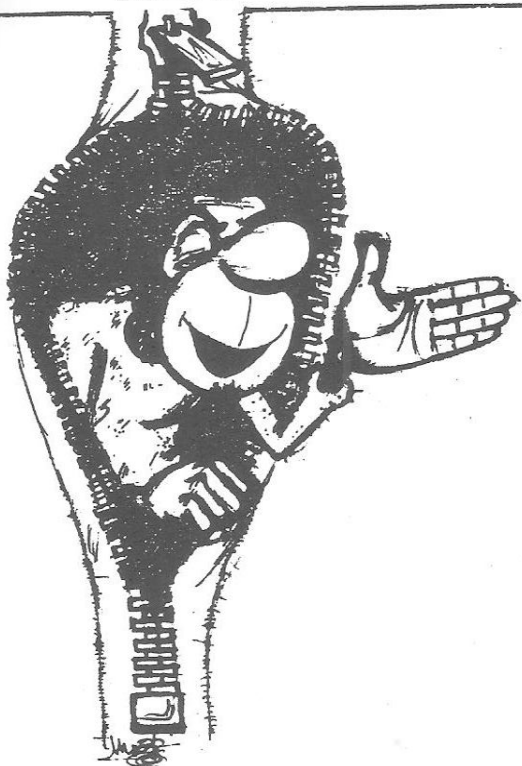
- 1.- Stewe Miller Band
- 2.- Vangelis
- 3.- Alan Parson
- 4.- Paul McCartney

Hits catalans

- 1.- Sisa
- 2.- Dharma
- 3.- Pere Tàpies
- 4.- Serrat

David Stardust

A T E N C I O

El 20 de Novembre acaba el termini d'admissió d'obres per al concurs fotogràfic que organitza la U.E.C. de Sants i l'Arxiu Històric.

Demaneu les bases al local de la U.E.C., al carrer dels Jocs Florals, nº 51.

Des d'últims del mes passat, el Foment Català d'Ajut i Serveis organitza un curs de Història de Barcelona a càrrec d'en Josep Me Vilarúbia i Estrany. El curs es porta a terme cada dilluns de 8.30 a 9.30 del vespre a la seu del Foment, carrer Badal, 121, primer pis.

Continuen els cursos de català per a adults, tant catalanoparlants com no catalanoparlants. Per informació podeu adreçar-vos a l'Orfeó de Sants, c. Sants, 71, de 6 a 9 del vespre.

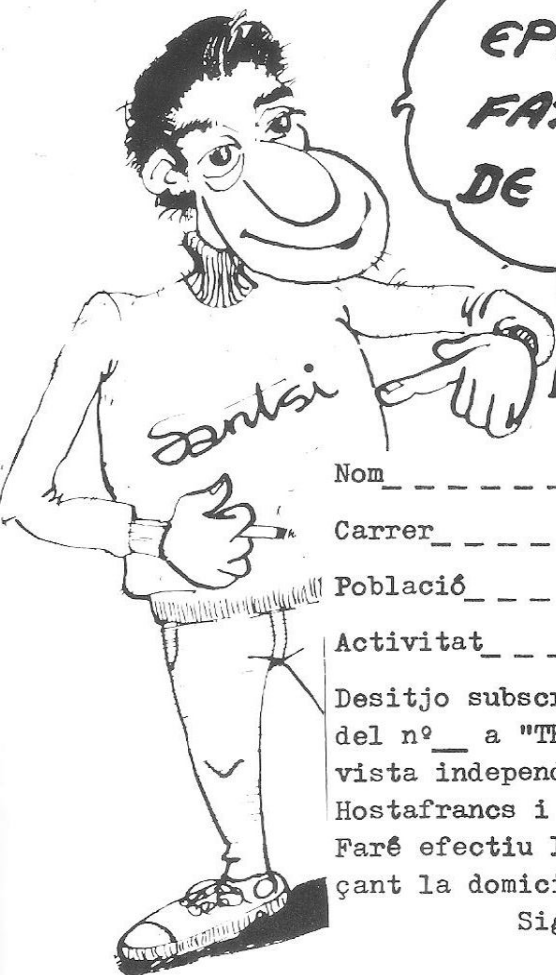
UNA DE CON... ...CURSOS!!

CONCURS LITERARI DE SANT JORDI

La biblioteca de l'Ateneu Popular de Sants i la revista Trenc d'Alba, amb motiu de la festa de Sant Jordi, convoca un concurs literari amb les següents bases:

- 1/ Hi podrà concorrer tothom que vulgui amb un treball inèdit, d'uns 5 a 10 folis per als treballs en prosa, de 3 a 6 folis per als reportatges i de 1 a 10 folis per als còmics, mecanografiat a doble espai, en paper mida foli i a una sola cara.
 - 2/ Els treballs, que hauran de ser firmats amb pseudònim, aniran acompanyats d'un sobre a part, tancat, a l'exterior del qual constarà el pseudònim corresponent i el títol del treball. A l'interior del sobre s'indicarà nom, cognoms, data de naixement i adreça de l'autor.
 - 3/ El termini d'admissió dels originals acabarà el dia 10 d'Abril. Els treballs s'han de lliurar a la biblioteca de l'Ateneu Popular de Sants, al C.Riego, nº 28.
 - 4/ S'atorgaran premis als següents treballs:
 - A la millor narració curta
 - Al millor còmic
 - Al millor reportatge sobre algun aspecte del barri
 - 5/ Els treballs podran ser escrits en llengua catalana o castellana.
 - 6/ No es podrà presentar una mateixa obra en català i castellà.
 - 7/ El veredict del jurat es farà públic el 23 d'abril dia en què també es donaran els premis.
 - 8/ El jurat podrà declarar desert algun premi si considera que cap de les obres presentades no el mereix.
 - 9/ La participació en aquest concurs suposa l'acceptació implícita de les seves bases. Es refusarà qualsevol treball que no hi estigui d'acord.
- Oportunament es donarà a conèixer la composició del jurat.

**EP! PER QUÈ NO ET
FAS SUBSCRIPTOR
DE LA REVISTA DEL
BARRI?**

Butlletí de Subscripció

Nom _____

Carrer _____

Població _____ Dte. _____

Activitat _____

Desitjo subscriure'm a partir
del nº _____ a "TRENC D'ALBA", re-
vista independent de Sants,
Hostafrancs i La Bordeta.

Faré efectiu l'import mitjan-
çant la domiciliació bancària

Signatura.

Els agrairé que amb càrrec al
meu compte/llibreta, atenguin
els rebuts que els presentarà
la revista "TRENC D'ALBA"

Titular compte _____

Banc/Caixa _____

Agència _____

nº compte/llibreta _____

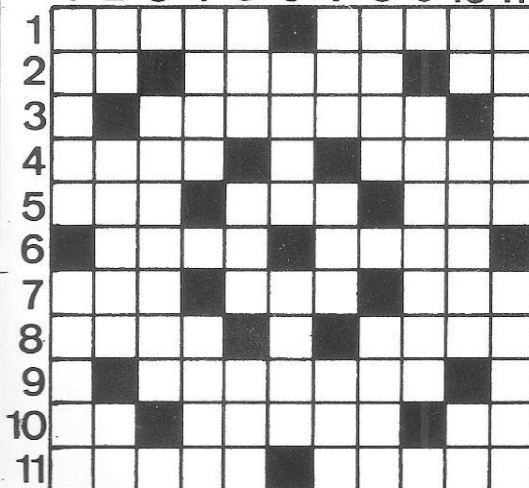
Població _____

Data _____

Signatura.

PASAPU-GRAMA

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11

H O R I Z O N T A L E S

1. Marinero.-Chirimbo celeste luminoso. 2. Prepo-
sición inglesa. Verborrea inútil. Símbolo del osmio.
3. Cincuenta. Insulto floral. E. 4. Anades. Símbolo de
los noveles. Darle al ..., hablar mucho. 5. Coche. Nue-
va. Nivel. 6. Ocho. Nombre masculino de papaito yan-
quee. 7. Grupo musical sueco sin b. Interjección po-
licial. Pon Jal. 8. Diseñadora yanquee de modelitos
espaciales. Oxígeno. Elucubración anal algo olorosa.
9. Al revés, tar ta mu do. C. 10. Interjección. Obser-
var desde la altura. Río italiano. 11. Elemento adi-
poso que les sobra a las gordas. De nuevo gordas,
pero según Forges.

V E R T I C A L E S

1. Al revés, famoso descubridor con enigma testicu-
lar. Al revés, ciudad India. 2. Al revés, símbolo
del sodio. Madera muy apreciada. Infinitivo. 3. Vocal.
Envoltorio. Vocal. 4. Preposición. Planta pestífera
para el aliento. 5. Al revés, canta el pájaro. Perso-
naje bíblico. Une cuerdas. 6. Limpia. Bote pero en
basto. 7. Al revés, embrolla. Nombre femenino. Fuer-
zas aéreas inglesas. 8. Anda, pon SOLP. Oxígeno. De-
tengo. 9. Al revés, Eix tenieintie corioniel giolpis-
tia. 10. Voz para arrullar niños. Dicho de la gorra,
apretad el sombrero. Entrega. 11. Relativos al hueso.
Orates.

seos. Locos.

Verticals. 1. noloc. anahg.
2. an. Caoba. Er. 3. U. Carcasa.
A. 4. Tras. T. Afos. 5. alP. Noe.
Ata. 6. Pule. Pote. 7. alL. Ana.
Raf. 8. Solp. O. Paro. 9. T. oire-
jet. C. 10. Ro. Calad. Da. 11. O-

TERMOPARKET

LA ULTIMA NOVEDAD EN PARKET.

GALILEO, 46 tel. 339 55 66 BARCELONA-28.

balhíia

34 anys

FENT BALLAR

sala de ball

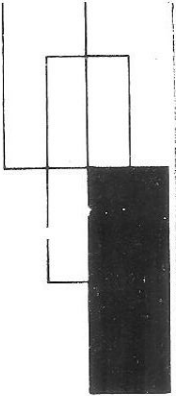
OLZINELLES, 31 (SANTS)

TELF: 421 77 10

DIJOUS, DISSABTE I DIUMENGE TARDES

I DISSABTES NIT.

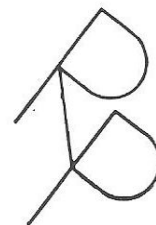
BALL AMB ORQUESTRA

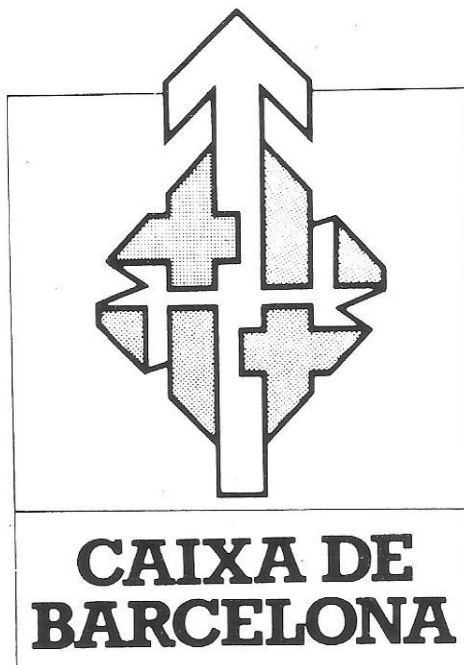
GESTI música
discos

GALILEO, 11-13.
BARCELONA-28

R. Pallarès RELLOTGERIA I JOIERIA
EXPOSICIO ARTICLES REGAL

S. Antoni, 2 i 6 / Tel. 223 37 93 / Barcelona (14)

BARCELONA - 14

SANTS - Sants, 65-69 - Tlf. 421 35 11
PLACA DEL CENTRE - Av. Madrid, 217 i Vallespir, 113 -
HOSTAFRANCS - Consell de Cent, 11 - Tlf. 243 55 03
LA BORDETA - Badal, 90 - 92 - Tlf. 331 26 47
GAYARRE - Gayarre, 15 - 17 - Tlf. 422 35 72
OLZINELLES - Olzinelles, 10 - 12 - Tlf. 422 36 27

BARCELONA - 28

BADAL - Brasil, 7 - 11 - Tlf. 339 83 39
AVGDA. DE MADRID - Av. de Madrid, 9 - Tlf. 333 18 16
SUGRANES - Sant Frederic, 1 - 3 - Tlf. 422 39 72
SANTA TECLA - Av. Madrid, 92 - Tlf. 339 83 14
CAN MANTEGA - Violant d'Hongria, 100 - Tlf. 339 44 23
GALILEO - Galileo, 54 - 58 - Tlf. 330 51 04

Adherits al Secretariat d'Entitats